

1

Het rottende vlees op de hoofden glinsterde in het zonlicht, vlekkerig verkleurd door de verregaande staat van ontbinding waarin het verkeerde. Van hun verzonken oogbollen was niets over dan gelei. Hun kaken hingen open, hun monden onnatuurlijk ver opengesperd door de gruwelijke littekens die hun wangen openspleten tot aan het gewricht van hun kaak.

Het duurde even voordat Nicci de geur van verrotting wist te bespeuren in de frisse, ijle berglucht. Gekleed in haar nette, zwarte reijsjurk deed ze een stap naar achteren en nam de vier afgehakte hoofden in zich op die op hoge houten palen waren gespietst, twee aan elke kant van de weg.

‘De conserveringsbetovering is aan het verzwakken,’ zei ze zakelijk en zonder angst. De aanblik van de dood had nooit indruk op haar gemaakt. ‘Ik weet niet hoelang deze hoofden hier al als waarschuwing staan, maar ze zullen nu snel uit elkaar vallen. Er zullen meer vogels en insecten op afkomen.’ Haar blonde haar wapperde in de koude bries terwijl ze omkeek naar haar reisgenoten.

Naast haar legde Nathan Rahl een hand op de versierde knop van zijn zwaard en stapte dichterbij het gruwelijke schouwspel toe. Hij was een voormalige profeet en tovenaars, maar was zijn gaven verloren na de sterrenverschuiving waarmee Richard de sluier van de onderwereld had verzegeld. Die fundamentele verandering van het universum had de profetie uit de wereld verwijderd en de regels van de magie veranderd, met gevolgen die nog altijd niet te overzien waren.

‘En ik dacht nog wel dat de levende Norukai lelijk waren.’ Hij streek met zijn duim en wijsvinger over zijn gladgeschoren kin. ‘Maar ze vallen in het niet bij de dode.’

Nicci dacht terug aan de meedogenloze aanval die de verminkte zee-

rovers hadden uitgevoerd op het vissersdorpje Rendabaai. De brute sla-venrovers hadden veel mensen gedood, het dorp deels platgebrand en gevangenen ontvoerd. Hun schepen, met boegbeelden in de vorm van angstaanjagende zeeslangen, waren gestroomlijnd en snel, hun nachtblauwe zeilen voortgestuwd door magie.

Om hun gezicht meer op dat van een slang te laten lijken, sneden de Norukai opzettelijk hun wangen open vanaf hun mondhoeken, naaiden de wonden dicht en tatoeëerden schubben op hun huid. Alleen door middel van wild en ongebreideld gebruik van magie, terwijl Nathan en hun jonge metgezel Bannon zich met hun zwaard verweerden, was Nicci erin geslaagd de afzichtelijke zeerovers uit Rendabaai te verdrijven. Eenmaal verslagen hadden de Norukai zich teruggetrokken op zee.

Dat stelde Nicci en haar reisgenoten voor een vraag waarvan ze vermoedde dat hij hen zou achtervolgen terwijl ze de nog slechts vaag zichtbare weg bergafwaarts de vallei in volgden. Wat deden die afgehakte hoofden hier, zo ver landinwaarts en aan de andere kant van het gebergte? Nicci kon er geen wijs uit worden.

‘Ik haat de Norukai,’ prevelde Bannon terwijl hij naar de hoofden staarde. Zijn zachte stem klonk bijna identiek aan het gegrom van Mrra de zandpanter, die rusteloos langs de rottende hoofden heen en weer schreed. ‘Ik haat ze om wat ze de arme mensen van Rendabaai hebben aangedaan, maar ik haat ze nog meer omdat ze naar Chiriya zijn gekomen en mijn vriend Hans hebben ontvoerd.’ Zijn stem haperde. ‘Mij wilden ze ook ontvoeren...’ Hij wreef het zweet van zijn sproeterige voorhoofd en trok zijn lange rode haar naar achteren.

Kwaad gaf Bannon een rotschop tegen de dichtstbijzijnde paal. De paal zakte langzaam omver, en het afgehakte hoofd erop plofte op de grond neer, waar het met een holle knal op een steen naast het pad landde. De kaak spleet open en viel van de schedel. Nu de conserveringsbetovering was verbroken, begon de lang uitgestelde ontbinding van het hoofd de verloren tijd in versneld tempo in te halen.

Nicci keek toe hoe de stinkende huid vloeibaar werd en als talg van de schedel droop. De oogbollen veranderden in glinsterende plasjes en werden toen door de aarde geabsorbeerd, zodat er niet meer dan een vlek

van verrotting achterbleef op de grond.

Nadat hij het hoofd van de paal had getrapt, was Bannon even misselijk blijven staan toekijken, maar toen verhardde zijn blik tot een van voldoening. Hij keek naar de andere drie palen, gretig om ook die omver te trappen, maar Nathan hief een hand op.

‘Ho, knul, misschien kunnen we beter even nadenken voor we iets doen. Wie deze waarschuwing hier ook heeft geplaatst, ze moeten er een goede reden voor hebben gehad. En zoals jij heel goed weet, zijn de slavenrovers geen vrienden van ons.’ Hoewel hij zijn neus optrok, leken de akelige aanblik en de weerzinwekkende stank hem helemaal niets te doen. ‘Dat suggereert dat de mensen die deze hoofden op palen hebben gespietst wellicht aan onze kant staan... of op z’n minst de vijand van onze vijand zijn. We willen hun toorn dus liever niet wekken.’

Bannon liet nerveus zijn hand rusten op het gevest van zijn eenvoudige zwaard, Robuust. ‘Lieve Zeemoeder, ik had even een vlaag van verstandsverbijstering.’

‘Verstandsverbijstering – ah, de vloek van menig avonturier,’ zei Nathan met een bemoedigende lach. ‘En we hebben nog heel wat avonturen voor de boeg.’

‘Mensen die met mij mee willen reizen,’ sprak Nicci op een killere toon, ‘kunnen beter goed nadenken voordat ze iets doen. Dat bespaart op de lange duur heel wat problemen.’

Naast haar waagde de zandpanter zich naar voren om aan de restanten van de nu uit elkaar gevallen schedel te snuffelen, trok haar snor op in afschuw en gromde opnieuw. Haar lange staart sloeg heen en weer. De symbolen die in Mrra’s bruine vacht gebrand stonden, toonden een opmerkelijke overeenkomst met de exotische letters van de waarschuwingen op de plakaten aan de voet van de overgebleven palen.

Zonder er verder nog een woord aan vuil te maken, wierp Nicci een blik bergafwaarts, op de haarspeldbochten van de bergweg, een pad dat ooit veel verkeer had gezien, maar nu overwoekerd was. De weg kronkelde om uitstekende massa’s gesteente heen en liep over de volgende berggrichel, en vandaar omlaag naar hun bestemming: een ongemarkeerde, schitterende stad waarvan ze vanuit de hoge bergpas van Kol Adair een glimp hadden

opgevangen... een wonderbaarlijke plaats die als een luchtspiegeling leek te verdwijnen en weer op te duiken.

De geur van ontbinding gaf haar een naar gevoel in haar maag. ‘Ik stel voor dat we niet stoppen voor ons middagmaal, maar onderweg iets eten uit onze voorraden. We hebben nog aardig wat kilometers af te leggen voordat het donker wordt.’

‘Ja, ik kijk er heel erg naar uit om die stad te vinden,’ zei Nathan. ‘Al weten we nog altijd niet wat we moeten doen wanneer we er eindelijk zijn.’

‘Wat het ook is, we gaan het proberen,’ zei Bannon. ‘Als het jou helpt je gave terug te krijgen, hebben we allemaal reden tot blijdschap.’

Nathan zwaaide zijn ransel van een van zijn schouders om er wat van het gedroogde vlees uit te pakken dat ze uit Klifwand hadden meegebracht. ‘Vergeet ook niet, knul, dat het vinden van die stad mogelijk een belangrijke stap is in Nicci’s missie om de wereld te redden.’

De tovenaars bracht een onvriendelijk geluid uit en keek hem met haar doordringende blauwe ogen aan alvorens bij de drie overgebleven hoofden weg te schrijden. ‘Ik hecht nooit al te veel waarde aan wat een heks me opdraagt te doen. Haar uitspraken en voorspellingen komen misschien wel uit, maar nooit op de manier die je verwacht.’ Ze keek de witharige voormalige tovenaars aan. ‘Jij ging ervan uit dat je je magie weer zou kunnen gebruiken zodra we Kol Adair bereikten, maar toen bleek dat slechts een eerste stap te zijn.’

‘Ah, maar nu weten we de ware betekenis achter Roods woorden,’ zei Nathan. ‘Eerder veronderstelden we maar dat we die begrepen... en daar heeft niemand iets aan. Haar woorden in mijn levensboek beloofden dat ik vanaf Kol Adair zou aanschouwen wat ik nodig heb om weer compleet te worden. Ik heb gewoon niet voldoende aandacht geschonken aan de details. Nu begrijpen we wat ze werkelijk bedoelde toen ze dat schreef.’

‘Of in ieder geval de volgende stap van wat ze bedoelde,’ zei Nicci. De gedachte aan de mysterieuze heks vervulde haar met afkeer.

Voordat ze uit het Duistere Land waren vertrokken op hun lange missie, had Rood de oude tovenaars een mysterieus boek gegeven waarin ze een boodschap had geschreven:

De toekomst en het noodlot hangen af van zowel de reis als de bestemming.

Kol Adair ligt ver in het zuiden van de Oude Wereld. Daarvandaan zal de tovenaars aanschouwen wat hij nodig heeft om zichzelf weer compleet te maken. En de tovenaars moet de wereld redden.

‘Jouw deel lijkt me aardig duidelijk,’ zei Bannon, terwijl hij hard doorstapte om Nicci in te halen. ‘Het is jouw missie om de wereld te redden. Wat kan er belangrijker zijn dan dat? We moeten haar instructies opvolgen.’

Nicci bleef op het pad stilstaan, en Mrra verdween het heuvellandschap in om in haar eentje op jacht te gaan. ‘De juiste soort persoon heeft geen onduidelijke profetieën nodig om haar aan te sporen de wereld te redden,’ zei Nicci tegen de jongeman. ‘De juiste soort persoon doet dat omdat het is wat ze hoort te doen. Ze zou het doen voor Meester Rahl...’ Ze rechte haar schouders en veegde vuil van de zwarte stof van haar wapperende rok. ‘En ik ben de juiste soort persoon.’

Als krachtige tovenaars en voormalige Zuster van de Duisternis had Nicci haar leven en haar vaardigheden toegezworen aan de dienst van Richard Rahl. Ze hield meer van hem dan van wie dan ook en zou nooit een andere man liefhebben, maar ze had erin berust dat de enige liefde van zijn leven Kahlan was. Dat was een liefde waartegen geen enkele andere vrouw op kon, inclusief Nicci.

Maar dat weerhield Nicci er niet van hem haar eeuwige trouw te schenken.

Thuis in D’Hara hadden Richard en Kahlan zich allebei ongerust gemaakt toen Nathan had verkondigd dat hij de volkeren van het door oorlog verscheurde Duistere Land wilde gaan helpen. De oude tovenaars was duizend jaar lang gevangengehouden in het Paleis van de Profeten, omdat de Zusters daar het te gevaarlijk beschouwden om hem vrij rond te laten lopen. Maar na zijn ontsnapping had hij hard gevochten in naam van D’Hara. Hij had hun gevraagd om hem op avontuur te sturen met het excuus dat hij zich de rondreizende ambassadeur van D’Hara kon noemen.

Hoewel de lange, knappe tovenaars geenszins een dwaas was, was hij op een zekere manier net een kind op zoek naar spannend vermaak. Omdat

ze wisten dat hij ongetwijfeld in de problemen zou raken, had Richard aan Nicci gevraagd om hem te vergezellen als zijn lijfwacht en beschermer. En wat Richard ook van haar vroeg, Nicci was bereid het te doen, al moest ze haar leven ervoor geven. Nicci had beseft dat weggaan - ver weg - en onafhankelijker worden de beste manier was om de man van wie ze hield te dienen, en om haarzelf te redden. Ze zou helpen bij de wederopbouw van de wereld, en de verste uithoeken van het D'Haraanse Rijk veiligstellen en versterken. Dat was haar manier om Richard te helpen. Dat was haar manier om haar liefde voor Richard te uiten.

Na verloop van tijd zouden de D'Haraanse vredesstrijdkrachten zich naar het zuiden uitspreiden om bruggenhoofden en buitenposten te bouwen. In de tussentijd deed Nicci dienst als verkenner, als een voorhoede van één vrouw, met de macht en het zelfvertrouwen om de problemen van deze buitengebieden af te handelen. Als ze zich goed van haar taak kweet - en dat was ze van plan - hoefden Meester Rahl en zijn leger niet eens in te grijpen...

De dennenbomen stonden steeds verder van elkaar af, tot het open heuvellandschap overheerst werd door dicht struikgewas. Ze liepen over golvende, grasrijke hellingen bezaaid met woeste distels die zo hoog groeiden dat ze bijna voor bomen doorgingen, en die met hun enorme paarse bloemen dikke hommels aantrokken. Eilandjes van dwergeiken met donkere bladeren vulden de lege plekken en liepen tegen sommige heuvelhellingen op. Een wolk sprinkhanen maakte een klikkend geluid en sprong uit de weg terwijl de reizigers zich een pad baanden door de graspollen. Een slang gleeed weg door de begroeiing en verdween kronkelend het struikgewas in.

Terwijl Mrra voor hen uit op verkenning ging, deden de drie reizigers er het grootste deel van de dag over om van de hoge berggrichel af te dalen. Ze sloegen hun kamp die nacht op bij een snelstromend beekje in een beschutte vallei. Bannon wist vijf kleine forellen te vangen, en hoewel dat nauwelijks voldoende was om een maaltijd van te bereiden voor hen drieën, wierp de jongeman de twee kleinste vissen toch naar Mrra toe. De zandpanter keek even naar hem met schuchtere dankbaarheid en scheurde toen hun zilveren, geschubde huid open.

Nathan hurkte neer bij het knetterende vuur dat Nicci met haar magie

had aangestoken. ‘Hoeveel dagen denk je dat het ons nog kost om die stad te bereiken, tovenaars?’

‘Dan ga je ervan uit dat de stad daadwerkelijk bestaat,’ zei ze. Vanaf Kol Adair hadden ze het omvangrijke silhouet van een stad gezien, met hoge torens en geometrische daken... maar dat was toen weer verdwenen. ‘Wellicht was wat we zagen niet meer dan een illusie, of een projectie van ergens anders.’

Nathan schudde zijn hoofd en liet zijn kin in zijn hand zakken. ‘We moeten erin geloven dat de stad echt bestaat! Ik heb hem vanaf Kol Adair aanschouwd, zoals in Roods voorspelling – dus moet hij ook werkelijk bestaan. Dat heeft de heks gezegd. We lopen zo ver door als nodig is.’ Toen wendde hij zijn hemelsblauwe ogen af, alsof hij zich ergens voor schaamde. ‘Ik moet mijn gave terug zien te krijgen, en dit is op het ogenblik de enige aanwijzing die we hebben.’

Bannon spreidde zijn mantel uit op de zachte laag bladeren in de buurt van de beek en rolde zich erin op. ‘Natuurlijk zorgen we dat we die stad vinden, dus laten we nu gaan slapen.’ Hij gaapte. ‘Zal ik de tweede wacht nemen?’

Nicci bereidde ook een slaapplek voor. ‘Dat hoeft niet,’ zei ze toen Mrra haar recht aankeek met haar kattenogen. Zij en de panter waren met magie aan elkaar verbonden en hadden een connectie die niemand anders kon begrijpen. ‘Mrra zal over ons waken, zodat wij goed kunnen uitrusten. Er zal ons hier niets overkomen. Als er ook maar enig gevaar dreigt, waarschuwt zij ons.’

De volgende ochtend ploeterden ze tegen de beboste helling van de volgende bergrichel op; de afstand die ze de vorige dag waren afgedaald klommen ze nu weer omhoog. Ze zigzagden heen en weer over het steeds steilere pad naar de kam. Nicci was ervan overtuigd dat de mysterieuze stad net over deze laatste bergrichel moest liggen, op de weidse vlakte die zich onder aan de heuvels uitstrekte.

Tegen de middag, nadat ze moeizaam door een ongebaand woud van eiken en een enkele spar waren getrokken, bereikten ze het hoogste punt. Toen de bomen ver genoeg uit elkaar stonden om een goed uitzicht te bie-

den, keken ze neer op het vergezicht dat zich voor hen uitstreckte.

‘Lieve geesten!’ fluisterde Nathan.

Bannon staarde, wreef in zijn ogen en staarde opnieuw.

Onder aan de heuvels, aan de voet van het gebergte, zagen ze een open vlakte die abrupt ten einde kwam bij een loodrechte afgrond met onderaan een brede rivier, alsof het landschap doormidden was gescheurd en verticaal uit elkaar getrokken.

Maar er was geen stad. Nergens. De grootse, fantastische metropool die ze vanaf Kol Adair hadden aanschouwd, was nergens te bekennen.

De vlakte was echter niet leeg. Wat ze er wel zagen, was een leger – een gigantisch leger dat zich over het heuvelgebied en de vlakte had uitgespreid in een zee van menselijke gedaanten, in aantallen die het op konden nemen tegen de grootste krijgsmachten die Nicci ooit verzameld had gezien toen ze keizer Jagang diende. Ze wist maar al te goed hoeveel verwoesting een dergelijk leger kon aanrichten.

Met half dichtgeknepen ogen tuurde ze de verte in en nam ze de alarmerende aanblik in zich op. ‘Dat moeten alles bij elkaar zeker een half miljoen krijgers zijn.’

Bannon raakte het gevest van zijn zwaard aan, alsof hij inschatte hoeveel van hen hij in zijn eentje zou aankunnen. ‘Ik ben heel blij dat jij hier bent om de wereld te redden, tovenares.’

2

*V*anaf de bergrichel ver van het onverwachte leger nam Nicci goed de tijd om een inschatting te maken van de situatie en te overwegen wat ze moesten doen. ‘Dit kan wel eens een probleem zijn.’

Met irrationeel optimisme trok Nathan het sierlijke zwaard aan zijn riem recht. ‘Of misschien ook niet. Elk conflict heeft twee zijden, en voor zover ik weet behoren wij tot geen van beide. We hebben hier zo diep in de Oude Wereld geen vijanden. We zijn slechts reizigers uit een ver oord en vormen geen bedreiging.’

Nicci stapte onder een kleine, overhangende eik en schudde haar hoofd. ‘Als ik hun bevelhebber was, zou ik dat risico niet nemen. Ik zou ervan uitgaan dat alle rondzwervende mensen die we tegenkwamen spionnen konden zijn.’

‘Maar dat zijn we niet,’ zei Bannon. ‘We zijn onschuldig.’

Soms vond Nicci de naïviteit van de jongeman verfrissend, maar andere keren was die ergerlijk. ‘Waarom je bekommeren om een paar onschuldigen, als hun dood een militaire campagne beschermt?’

De keren dat Jagangs leger onderweg op reizigers was gestuit die van niets wisten, maar zich toevallig op de verkeerde plek hadden bevonden, had Nicci de kwestie altijd persoonlijk afgehandeld... en dat was voor die reizigers nooit goed afgelopen.

Nathan beet op zijn onderlip. ‘Maar we hebben geen idee, tovenares. Misschien waren het de soldaten van dit leger die de hoofden van die Norukai op palen hebben gespietst, en dat zou betekenen dat ze vijanden van de slavenrovers zijn. Als dat het geval is, beschouw ik hen graag als bondgenoten.’

Nicci legde haar hand om een van de knoestige, met korstmos bedekte takken van de eik en voelde het ruwe oppervlak tegen haar palm. ‘Dat

ben ik niet bereid te riskeren. Totdat we meer te weten komen, moeten we voorzichtig zijn.’

Terwijl hij voor zich uit tuurde, raakte Nathan afwezig het midden van zijn borstkas aan, alsof hij zijn ontbrekende gave in zich probeerde te vinden. Hij had zoveel hoop gevestigd op de onduidelijke teksten in zijn levensboek, op zijn noodzaak om de mysterieuze stad te vinden die zomaar was verdwenen. ‘Maar als het mogelijk is, moeten we daarheen en erachter komen wat er met de stad is gebeurd. Misschien weet een van die soldaten dat. Dan kan ik achterhalen waarom ik mijn gave ben kwijtgeraakt.’

Nicci richtte haar blik op Nathan. ‘Heb ik je ooit verteld wat volgens de Zusters van de Duisternis de betrouwbaarste manier is om een tovenaar te beroven van zijn kracht? Hem levend villen, zodat de magie tot op de laatste druppel uit hem kan bloeden.’ Ze begon weer te lopen. ‘Dat hebben ze met verschillende begaafde jongemannen in het Paleis van de Profeten gedaan.’

Nathan sjokte haar achterna, zijn uitdrukking eerder gekrenkt dan walgend. ‘Ik kan je verzekeren dat dát niet is hoe ik mijn gave ben kwijtgeraakt.’

Na een geruisloos rondje door het hoge gras keerde Mrra bij hen terug. De grote kat leek zich geenszins te storen aan de honderdduizenden soldaten, die te ver weg waren om een direct gevaar te vormen.

Nicci hield haar blik nog lange tijd op het verzamelde leger gericht, terwijl ze luisterde naar het geruis van de donkergroene eikenbladeren. Toen kneep ze haar blauwe ogen tot spleetjes. ‘Er klopt hier iets niet. Is het jou ook opgevallen?’ Ze wees naar de linies van de ontelbare soldaten onder hen. ‘Met die aantallen zou er voortdurend beweging te zien moeten zijn – patrouilles en eenheden die op verkenning gaan, voetsoldaten die exercities doen. Ik zie nergens de rook van kookvuren. En luister. Geen enkel geluid.’

Ze stapte uit de verhullende beschutting van de bomen, niet langer bang om gezien te worden. ‘Kijk. Waar zijn hun tenten, hun vaandels? Een krijgsmacht van duizenden soldaten laat een breed spoor achter door het landschap waar het doorheen trekt. Deze krijgsmacht zou het terrein verwoesten.’ Ze keek over haar schouder. ‘Als ze over de bergen heen waren getrokken, hadden we de littekens gezien die ze in het land hadden achtergelaten, de heuvels en het grasland die waren vertrapeld door duizenden voeten.’

‘Misschien zijn ze uit een andere richting gekomen,’ zei Nathan. ‘Vanuit het noorden of het zuiden.’

‘Waarom zijn er nergens kampvuren?’ herhaalde ze. ‘Waar zijn de tenten, de paarden, de wagens met proviand, het reservematerieel?’

Daar hadden de anderen geen antwoord op.

‘Maar één manier om erachter te komen,’ zei Bannon. ‘Als we voorzichtig zijn en tussen de bomen blijven, kunnen we de heuvels doorkruisen zonder gezien te worden. Met zoveel soldaten op de vlakte en op de heuvels moeten we ergens een geïsoleerd groepje kunnen vinden, verkenners die hun kamp hebben opgeslagen in het bos of zo, of boodschappers, patrouilles. Als we een klein aantal van hen ergens afgezonderd treffen, kunnen we ze uithoren.’ Hij grijnsde onzeker, maar liet zijn hand naar het in leer gewikkelde gevest van zijn zwaard zakken.

Nicci knikte traag. ‘Dat is een goed plan, Bannon Boer. We sluipen tussen de bomen door dicht naar hen toe – hou jullie ogen open. Mrra kan voor ons uit op verkenning gaan en ons waarschuwen. Zodra we een lid van het leger vinden dat van de rest is afgezonderd, vangen en ondervragen we hem.’ Ze stond zichzelf een klein glimlachje toe. ‘Zo nodig hardhandig.’

‘Alleen zo nodig.’ Nathan trok zijn wenkbrauwen op. ‘Maar als het even kan, verklaar ik liever niet de oorlog aan een half miljoen soldaten – in ieder geval niet voordat ik mijn gave terug heb.’

‘Als we iemand tegenkomen, kunnen we toch ook gewoon met hem praten,’ mompelde Bannon.

Ze reisden nu al zo lang samen dat ze zonder te hoeven overleggen samenwerkten om hun weg te banen door het dichte struikgewas op de heuvels, het sissende bruine gras en de overheersende distelbomen. Waar mogelijk trokken ze door de onregelmatige beschutting van de dwergeiken. Een golf van sprinkhanen sprong voor hen weg. In de verte tjrpten vogels.

Maar van het reusachtige leger dat ze naderden, vingen ze geen enkel geluid op.

Nicci zag een donker litteken waar een grasbrand een strook van het kurkdroge heuvelslandschap had zwart geblakerd voordat het vuur was geëd. In deze droge maanden aan het einde van de zomer kon ze zich goed voorstellen dat het struikgewas in een vuurzee kon veranderen. Waar ze

zich echter meer zorgen om maakte, was het feit dat er op de platgebrande strook land geen beschutting te vinden was.

Nathan bleef staan bij een stekelige distelboom en schermde zijn ogen af om de enorme en bizar bewegingloze strijdmacht te bestuderen. ‘Volgens mij heb je gelijk. Ik heb altijd uitzonderlijk goede ogen gehad – dat zal komen door al die tijd dat ik vanuit hoge torens naar de rest van de wereld heb gestaard. Ik heb een paar groepjes soldaten in de gaten gehouden en heb nog geen enkele beweging opgemerkt. Geen enkele. Ik kan nu delen van hun uniform onderscheiden, en dat is in een oeroude stijl, maar ze zijn allemaal erg... grijzig.’ Hij zoog een druppeltje bloed op van zijn handpalm, die hij geprikt had aan een stekel van de distel. ‘Hun pantser doet me denken aan...’

Zijn voorhoofd rimpelde. ‘Herinner je je nog dat we vanuit Rendabaai landinwaarts trokken en ik een kleine excursie maakte naar een oude wachttoren? Door het bloedglas in de vensters van die toren heb ik toen enorme legers geobserveerd. Volgens mij waren dat de legers van keizer Kurgan – IJzertand. Zijn generaal Utros is het continent overgetrokken en heeft in zijn naam een aanzienlijk deel van de wereld veroverd. Vanuit die wachttoren kon ik door de magie en de tijd heen kijken en hun eeuwenoude krijgers zien.’ Hij knikte langzaam. ‘Lieve geesten, die soldaten daar verderop doen me heel erg aan die krijgers denken.’

‘Maar de krijgers die je daar zag, leefden toch duizenden jaren geleden?’ vroeg Bannon.

‘Dat dacht ik. En ik weet het niet zeker over dit leger – daarvoor moeten we nog een stuk dichterbij komen.’

Terwijl ze verder liepen in de richting van een stuk bos waar ze zich in de dichtere stukken konden verschuilen, voelde Nicci zich steeds ongemakkelijker bij de vragen die in haar opkwamen. Ze kon niet wijs worden uit wat ze zag.

Haar herinneringen aan Jagangs legers stonden haar nog helder voor ogen – de stank, het tumult en de herrie, als een verstikkende atmosfeer over het hele kamp. Gezien de akoestiek van de heuvels onder aan de bergen en de open vlakte, zouden ze ondertussen in de verte vaag geschreeuw moeten kunnen horen, evenals het gekletter van staal van oefengevechten,

het gedreun van de hamers van wapensmeden, de kreten van vrouwelijke gevangenen die de tenten van soldaten in werden gesleurd, en werkploegen die met schoppen latrines of graven voor geëxecuteerde gevangenen groeven. Ze zouden de geur moeten kunnen opvangen van lijkstapels, de rook van kookvuren, het geluid moeten kunnen horen van muziek of schunnige liedjes, de geschreeuwde bevelen van officieren, het chagrijnige zelfbeklag van soldaten die hun geld hadden vergokt...

Maar Nicci hoorde niets dan de stilte van de wind, het geruis van het gras, het gekklik en gezoem van insecten... Het kabaal en de chaos die een reusachtig leger met zich meebracht, waren nergens te bekennen.

Mrra keerde terug van haar verkenningstocht en denderde door het kreupelhout op hen af – zonder de moeite te nemen stil of behoedzaam te zijn. Nicci ontspande zich.

Even verderop kwamen enkele uit de bergen omlaag lopende beekjes samen in een geul tussen twee heuvels in, waar een dicht bos van forse dwergeiken en zo nu en dan een dennenboom groeide. Bannon wees onder de overhangende takken van het bos. ‘Kijk, ik zie daar soldaten. Niet veel. Misschien kunnen we met hen een praatje maken?’

‘Ik zie ze ook,’ zei Nathan. ‘Maar vier of vijf man.’ Er klonk hoop door in zijn fluisterton.

Nicci voelde een rilling over haar rug lopen toen ook zij verschillende figuren neergehurkt zag zitten in de schaduw van het bladerdak. Ze zaten dicht bij elkaar, wellicht verkenners die daar hun kamp hadden opgeslagen. Ze had hen volledig over het hoofd gezien, en Mrra had hen ook niet opgemerkt, maar de verborgen krijgers hadden hen waarschijnlijk wel dichterbij zien komen.

‘Het is misschien al te laat.’ Nicci zag geen beweging. ‘We gaan kijken, maar blijf voorzichtig.’ Ze raakte even de dolken aan die ze op haar heupen had hangen, maar haar machtigste wapen was haar magie.

Bannon en Nathan trokken hun zwaarden, en samen liepen ze door het gras naar het kleine bos. Bannon dook onder een lage tak door en duwde de bladeren opzij. ‘Het ziet eruit als een goeie plek voor een kamp,’ fluisterde hij, een stuk luider dan Nicci lief was. ‘Misschien zitten ze daarom hier.’

Nicci maande hem tot stilte, maar ze was het eens met zijn inschatting.

De beschutte vallei vol bomen vormde een ideale locatie voor een buitenpost van het leger. Maar waar was de rook van het kampvuur?

Vijf krijgers wachtten hen op onder de eiken, waar ze in een kring om een centraal punt zaten. Mrra trippelde snuivend naar voren, zonder enig teken van angst of bezorgdheid. Nicci bleef staan en staarde naar de menselijke figuren. De stevig gebouwde krijgers waren gekleed in een schubbenpantser met dikke schouderplaten, scheenplaten en pantserlaarzen, en op hun hoofd een punthelm. Ze droegen korte zwaarden. Eén man zat half gehurkt, voorovergebogen naar iets wat niemand kon zien.

Alle vijf waren bleekgrijs van kleur, volledig versteend.

‘Het... het zijn standbeelden,’ zei Bannon met stokkende adem en beven-
de stem. ‘Net als de beelden die de Arbiter maakte met zijn magie.’

Voorzichtig stapte Nathan op een van hen af. De stenen krijger had zijn blik gericht op een lege plek op de bosbodem. ‘Ik heb een sterk vermoeden dat daar ooit een kampvuur brandde. Kijk, het verstrijken van de tijd heeft de meeste sporen uitgewist, maar er liggen nog wat stenen in een kring.’

De stenen krijgers hadden een neutrale gelaatsuitdrukking, hun gedachten onderbroken op het ogenblik dat de versteningsbezweering hen had getroffen. Nicci waagde zich dichterbij, belaagd door mogelijke antwoorden als door koude hagelstenen in een zomerstorm. Geen vuur, nergens in het hele leger enige beweging, volmaakte stilte. ‘Ik vraag me af of het volledige leger op de vlakte in steen is veranderd.’

Dat idee leek Nathan evenzeer te fascineren als te verontrusten. ‘De magie die ervoor nodig is om zoiets te bewerkstelligen, gaat alles te boven waar ik ooit van heb gehoord – zoiets heeft zich niet meer voltrokken sinds de grote tovenaarsoorlogen drieduizend jaar geleden.’ Er klonk vage bewondering door in zijn stem. ‘Ah, dat was nog eens een tijd van titanische, ongebreidelde magie.’

Bannon tikte met de kling van zijn zwaard tegen de schouder van een van de versteende krijgers. Het staal van Robuust verbrak de stilte met een heldere, harmonieuze noot. ‘Duizend jaar... drieduizend jaar... en ze zijn nog altijd intact? Zullen ze ooit nog weer ontwaken?’ Hij keek Nicci aan, zijn gezicht plotseling getekend door de droefheid van een herinnering. ‘De standbeelden in Slotkam hebben we weer tot leven gebracht toen Nathan

de Arbiter versloeg. Al die mensen, gevangen met hun schuldgevoelens.'

'Dat was op veel kleinere schaal, knul. De Arbiter gebruikte zijn magie alleen op de mensen die hij schuldig bevond, een voor een.' Nathan schudde opnieuw zijn hoofd. 'De omvang van deze bezwering is... adembenemend. Zoveel duizenden manschappen!'

Mrra snuffelde even aan de stenen laarzen, maar vond niets interessants aan de marmeren figuren. Rusteloos verdween ze het eikenbos in, tussen de afgewaaide takken door en over het dikke tapijt van bruine bladeren heen.

Nu zijn spanning was verdreven door nieuwsgierigheid, stapte Nathan om de verzamelde versteende soldaten heen en bestudeerde hen als een mecenas die een nieuwe beeldentuin op het binnenhof van zijn koning inspecteerde. 'Ik heb in het Paleis van de Profeten oude oorlogskronieken gelezen. Ik herken dit soort harnassen. Dit insigne hier, zien jullie die gestileerde vlam?' Hij tikte op de borstplaat van een van de soldaten. 'Dat is hetzelfde wapen als bij de verhalen over IJzertand stond afgebeeld.' Hij deed een stap naar achteren en zette zijn handen op zijn heupen. 'Konden die mannen maar praten. Stel je voor wat ze ons allemaal te vertellen hadden.'

'Ik heb liever dat ze stil blijven,' zei Nicci. 'Want als zij konden praten, kon het hele leger praten. En ik betwijfel of praten hun eerste prioriteit zou zijn.'

Bannon was nog altijd verbluft. 'Maar als ze hierheen zijn gekomen om die grote stad te veroveren, is er niets meer wat ze hier houdt. De stad is verdwenen.'

'Behalve dan het feit dat ze allemaal standbeelden zijn, knul,' merkte Nathan op. 'Ze gaan nergens heen.'

'Dat is een goed punt.'

Nathan sprak verder op een geleerde toon. 'Aan de positieve kant, als al die talloze soldaten verstaand zijn, betekent dat dat het hele reusachtige leger geen gevaar vormt voor ons of voor wie dan ook. Dan kunnen we gewoon tussen hen door lopen om op zoek te gaan naar aanwijzingen over waar de stad is gebleven. We hoeven niet meer rond te sluipen. Onze taak is een stuk eenvoudiger geworden.'

Op het ogenblik dat hij die onbezonnen opmerking maakte, klonk er van de andere kant van het bos een ongelooflijk kabaal door de bomen.

Takken braken doormidden, en er verscheen een enorm, harig wezen dat de spichtige dwergeiken in hun geheel uit de grond trok en opzij wierp.

Nicci tolde rond en dook ineen met haar handen bij elkaar om naar haar gave te reiken en magie op te wekken. Nathan bracht zijn sierlijke zwaard omhoog, terwijl Bannon naast hem ging staan. Mrra sprong een eind verderop tussen de bomen uit en sprintte op haar kameraden af.

Het monster hield even in om de lucht op te snuiven en de indringers in zich op te nemen. Het was een reus van een beest, een verwrongen vorm zoals je alleen in een nachtmerrie ziet. Het slaakte een diepe brul, zijn kaken opengesperd, zodat er slierten speeksel naar buiten vlogen die op de grond spatten. Het beest richtte zich op en stak zijn poten uit die getooid waren met haakvormige klauwen als de tanden van een hark.

Het raasde op hen af als een dierlijke onweersbui.